

ENTRE
els joves
I AMB
els joves

Estimar per pensar; pensar per a un més gran estimar

Alex Damians i Belart

Som en un centre universitari d'enginyeria, l'Escola Universitària Salesiana de Sarrià (EUSS). Ens trobem entre uns centenars de joves (el 10%, noies), la majoria entre 19 i 25 anys d'edat (un 25% són majors de 26 anys). Volem aconseguir entrar en contacte amb tots ells fins a desvetllar aquella set tan sovint soterrada, fins i tot massa, que tots tenim: set de felicitat, set d'eternitat. Sí, volem arribar a tocar el seu cor, perquè sabem que «l'enginyer que només és enginyer pot esdevenir un veritable perill públic». Volem formar persones. Bona aventura en què ens hem embarcat. Com fer-ho? Per on començar? Nosaltres hem posat la mirada en Don Bosco i hem fet el que ell ens ha inspirat amb la seva manera de ser i de fer.

Com fer-ho? Ens hem cregut allò que ens deia l'Abbé Pierre: «Vosaltres, salesians, només teniu un tresor, la manera d'educar de Joan Bosco». Doncs això és el que hem fet traduint, aquí i avui, el seu *Sistema Preventiu*. Ell el resumí en tres paraules: «Amorevolezza, Ragione e Religione», i nosaltres les hem emmotllades a «Familiaritat, Enginy i Sentit».

La familiaritat

Per on començar? Naturalment per la *familiaritat*, però seguint molt de prop els seus consells: «Mira de

fer-te estimar. No n'hi ha prou amb estimar, cal que ells se'n donin; la familiaritat engendra afecte, i l'afecte, confiança».

Així, doncs, el nostre primer objectiu ha estat el d'aconseguir la confiança dels alumnes, perquè és la clau que obre els seus cors i les seves ments. Un camí privilegiat a la confiança es troba en les *hores d'esbarjo*, en ser-hi físicament present i fer saltar totes les barres, mostrant interès, simpatia i molta estimació. I amb això engegat, tenim la porta oberta a tota mena de tracte personal, perquè és el *tracte informal* el que ens obre al més formal, ja per qüestions tècniques, ja per qüestions de tipus més personal. Som, doncs, al bell mig del primer infinitiu del títol: *estimar*.

L'enginy

Transitant per aquest camí anterior, podem ja apuntar a l'*enginy*. Es tracta d'ajudar a reflexionar, de fer pensar amb una creixent profunditat. En aquest cas, no és qüestió de paraules ni de consells, sinó de conduir a la pròpia consciència, perquè sigui des de l'interior d'un mateix que l'alumne pugui trobar la resposta als seus veritables problemes.

En aquest segon itinerari, la nostra dèria ha estat la de fer escola, amb tot el que aquesta paraula significa. És a dir, organitzar una *assignatura d'Humanística* obligatòria que ajudi a pensar, a replantejar, a criticar, tant es-

deveniments com persones i el propi interior. Som de ple dins el segon infinitiu del títol: *pensar*.

El sentit

I ara tenim el terreny abonat per tal d'obrir horitzons de *sentit*. Tot pensament, quan és profund, t'aboca als grans interrogants de sempre, amb una única condició, la de donar temps al silenci; en cas contrari, aquells interrogants s'apaguen amb les presses de la vida moderna i tot queda en foc d'encenalls. En el llenguatge d'abans, es diria que cal conduir a la *pregària*; en el nostre cas, preferim un camí una mica més llarg: creiem més convenient conduir al *silenci*, cosa difícil; i, sobretot, volem possibilitar espais i temps de silenci, cosa encara més difícil: és el nostre anomenat *Espai de Serenor*. I és que estem convençuts de que «en el silenci, Déu ja pot fer de Déu»; estem convençuts de que «qui busca la veritat, ho sàpiga o no, està buscant Déu»; i estem convençuts de que «qui pensa, si pensa seriosament, ho sàpiga o no, està pregant».

Hem arribat al darrer i definitiu infinitiu del títol: *el gran estimar*. Un estimar amb majúscules, aquell estimar que abraça tot el real, endinsa en el misteri i posa en contacte amb Déu. Perquè, ¿què és pregar, sinó un estimar amarat d'infinit?

I aquí aturo la meva comunicació, i dono la paraula a alguns alumnes dels cursos superiors perquè ja han passat per l'*Espai de serenor* i han assistit a les classes d'*Humanística* de primer i de tercer curs. També donaré la paraula a algun professor.

(N)o és gens fàcil explicar el que estic aprenent en aquesta assignatura d'humanística de l'EUSS, ja

que, a diferència de qualsevol altra assignatura, no aprenem coneixements tècnics, sinó de tipus més personal, coneixements sobre el significat del ser persona. De les coses que he après, ara sé que el *primer pas* per conèixer-nos com persones és la pràctica del silenci. Es diu molt ràpid això de fer *silenci*, però és una cosa que ni és fàcil, ni molta gent que s'ho proposa no ho aconsegueix. Fent silenci he après a reflexionar sobre els fets que passen a la vida i que em marquen com persona, però, en la mesura que el practiques assiduament, et vas adonant que aquest primer pas t'obre la porta a un *segon pas*, encara més important: la *contemplació*. Contemplar no és el mateix que mirar o veure amb els ulls, és veure com s'il·lumina el misteri que portem dintre i el misteri que ens envolta; és viure espurnes de felicitat i de sentit. He de confessar que aquesta assignatura d'humanística és la que em fa pensar més. Toca aquells temes que tenim oblidats o adormits, per les mil distraccions superficials de la vida d'avui, temes vitals per saber realment qui som, què hi fem en aquest món o quin sentit té la nostra vida».

Matias Ramon i Mendiola (3r curs).

(P)oema «Veritat, Bondat i Bellesa» La *Veritat* del silenci és llum de la realitat, / per nosaltres i pels altres, ha de ser prioritat. / La veritat és transparent, ens regala llibertat, / dir-la és un acte valent que aporta serenitat.

La *Bondat* surt del nostre cor, i és una mostra d'amor / que brolla sincerament i demostra amistat. / La bondat és senzilla, generosa, solidària i agraïda, / també és humil i amorosa, sempre present a la vida.

Hi ha *Bellesa* en la natura, hi ha bellesa en un somriure, / en els nostres

sentiments i en els nostres pensaments. / Ella és amor que oferim, il·lusió que compartim, / uns valors que vivim i alegries que sentim.

La bellesa de la veritat ens dóna admiració. / La bellesa de la bondat ens dóna satisfacció. / *Veritat* i *Bondat* juntes, obren a la *Bellesa*, / ens donen felicitat i a l'ànima grandesa.

María Rotger Estarellas (3r curs).

(E)n el bell mig de la nostra acció docent, es situa la intervenció en el procés d'ensenyament i aprenentatge dels nostres alumnes. Però aquest procés, a casa nostra, es viu des d'un estil de relacions humanes amarat de confiança i proximitat. Aquesta és la via d'entrada per a generar relacions educatives amb els alumnes. Així, a les aules, als laboratoris, als passadissos, a tot arreu, hi ha oportunitats per a generar espais de trobada amb l'altre. Uns espais que permeten activar el pensament i la raó: instruments essencials a tota universitat, però que aquí són molt més que això, són el fil conductor en l'aventura del coneixement que comença per un mateix i ens permet explorar escales de transcendència. És així com creiem que els nostres alumnes poden percebre que ells són el centre de la nostra feina i es poden arribar a preguntar per què creiem en ells i les seves possibilitats amb tanta intensitat. En aquest marc de relacions madures, serenes, confiades, el meu testimoni personal de seguiment de Jesucrist, pot ser per a ells una seriosa proposta de camí personal vers la plenitud en Déu. La finalitat del nostre projecte universitari és, en definitiva, que els alumnes siguin enginyers competents (honrats ciutadans) i persones que viuen en plenitud (bons cristians). ⊕

Carles Rubió, professor d'EUSS, Dr. en Ciències Físiques.

Doctrina
teòrica
l'acció

mer
seu
ru
ba:
ca
pe
ce
se
a
g
f

Tot pensament, quan és profund, t'aboca als grans interrogants de sempre, amb una única condició, la de donar temps al silenci; en cas contrari, aquells interrogants s'apaguen amb les presses de la vida moderna i tot queda en foc d'encenalls.

